

Det betyder, at yttringsfriheden også indeholder retten til kritisk debat om religion, om religiøse skrifter, leveregler og symboler. Det betyder, at alle borgere i Danmark har lige rettigheder og pligter uanset religiøs opfattelse. Ingen kan f.eks. nægte at stå til rådighed for arbejdsmarkedet med henvisning til religiøst motiverede leveregler. Og det er en selvfølge, at en arbejdsgiver kan fastsætte saglige regler for påklædning på arbejdspladsen.

Men lad os samtidig huske det gode danske frisind. Frisind er, at den enkelte med ståsted i egne faste holdninger anerkender andres ret til at mene noget andet. Frisind er frihed til forskellighed. Det er kernen i folkestyret.

Formanden:

Tak til statsministeren. Så går vi i gang med forhandlingen, og det er først ordføreren for forslagsstillerne, hr. Troels Lund Poulsen.

Forhandling

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg er i dag som Venstres repræsentant for verdens lykkeligste folk glad for at kunne lægge ud med at fortælle, at Danmark nu har haft en VK-regering siden 2001. På de seneste 5½ år er der sket store og markante forbedringer. For nogle kan det være svært at huske tilbage til den virkelighed, der mødte VK-regeringen. Lad os derfor for en kort stund rejse lidt tilbage i tiden.

Engang var virkeligheden den, at det offentlige system stod over den enkelte. Før denne regering var der hverken plads til frit valg eller fleksibilitet. Hvem husker ikke alle sagerne fra Københavns Kommunes ældrepleje? 30.962 gange måtte ældre københavnere vente forgæves på en kommunal hjemmehjælper i første halvår af 2001. Og hvad kunne de gøre ved det? Ingenting, de kunne bare vente.

I dag er virkeligheden en anden. Mere end 34.000 ældre har aktivt valgt en privat hjemmehjælper. Alle ældre er nu herre i eget hus, og det er blevet en selvfølge, at man har ret til erstatningshjælp, hvis ens hjemmehjælper ikke dukker op. Hvem husker ikke ventelisterne på landets sygehuse? Syge mennesker måtte uden videre acceptere smerter og uvished. De fik besked på, at de nok skulle komme til, når det blev deres tur.

I dag er virkeligheden en anden. Nu har vi placeret rettigheden hos patienten selv. Snart

skal ingen vente længere end maks. 1 måned på et behandlingstilbud. Hensynet til systemet kommer ikke længere før hensynet til patienterne.

Hvem husker ikke skatternes og afgifternes himmelflugt op gennem 1990'erne? Her var Socialdemokraternes kreativitet beundringsværdig stor, for der fandtes vel næppe den ting eller ydelse, som ikke kunne beskattes. Hver eneste måned blev en ny skat eller afgift indført eller forhøjet. Under Nyrupregeringen steg kommuneskatterne i gennemsnit med 3 procentpoint, boligskatterne blev forøget med pinsepakken, og der skete en markant stigning i de grønne afgifter.

I dag er virkeligheden en helt anden. VK-regeringen har formået at investere mere end 35 mia. kr. ekstra i velfærd og offentlige serviceydelser. Vi har også givet den danske befolkning målrettede skattelettelser og indført et skattestop, der nu har eksisteret i 2.012 dage. Store tal, fine ord, men også mærkbare forbedringer for den enkelte dansker.

Kl. 9.45

Lad mig derfor kort opsummere, hvad regeringens politik faktisk betyder for de danske familier. For en helt almindelig faglært familie, der bor i hus og har to små børn, betyder regeringens politik, at de i dag har mere end 35.000 kr. mere til rådighed om året, end de havde i 2001. En almindelig familie i lejebolig og med to små børn har fået en samlet stigning i rådighedsbeløbet på 28.000 kr. om året. Det er penge, der giver luft i økonomien, giver større frihed for den enkelte familie, og de behøver ikke længere at frygte, at de pludselig bliver ramt af en uforudset skatte- eller afgiftsstigning.

Det var med meget stor forventning, at vi startede dette folketingsår. Vi husker vel alle den åbningsdebat, hvor ikke mindst Socialdemokraterne var fremme med de helt store gloser om regeringens manglende evner. Men det er som bekendt meget lettere at angribe end bidrage med egne politiske forslag, og lige netop det har Socialdemokraterne demonstreret meget tydeligt i denne folketingssamling.

Jeg havde ellers forventningsfuldt set frem til Socialdemokratiets plan for det 21. århundrede, men nu, 2 år senere, ved vi stadig væk ikke, om den plan overhovedet er på vej eller eksisterer. Folketingsåret 2006-07 kan meget vel gå over i historien som det år, hvor Socialdemokraterne lancerede en ny måde at kommunikere deres politiske projekt på. Man kan med rette kalde